

Մ Ե Ւ Թ Ա Ր Ե Ա Ն Մ Ի Ա Բ Ա Ն Ո Ւ Թ Ի Ի Ն Ը

սրտի մեծ ցաւով կը ծանուցանէ իր բազմարդիւն անդամներէն

Լ. ԵՂԻԱ ՎՐԴ. ՓԵԶԻԿԵԱՆԻ

մահը, որ տեղի ունեցաւ Փետրուար 2ի առաւօտեան, յետ երկարատեւ ու համբերատար հիւանդութեան, զօրացած Ս. Եկեղեցւոյ Խորհուրդներով եւ Սրբազան Բահանայապետի մասնաւոր օրհնութեամբ:

Թաղման արարողութիւնը տեղի պիտի ունենայ Երեքշաբթի, 4 Փետրուար, ժամը 15.30ին, Ս. Ղազարու մէջ:

Հանգուցեալը, ծնած Սխալքալաք (Ալաստան), 1895ին, ունեցած է անխոնջ եւ արդիւնաշատ գործունէութիւն: 1935էն ի վեր կը վարէր Միաբանութեան Ընդհ. Ատենադպրի պատասխանատու պաշտօնը:

Երկար տարիներ եղած է դաստիարակ, Վանքին ու Մուրատ-Ռափայէլեան Վարժարանին մէջ, հասցնելով բազմաթիւ սերունդներ:

Հմուտ գրաբարագէտ, նախանձախնդիր հայերէն լեզուի մաքրութեան, 1930-1939 տարիներուն վարած է «Բազմավէպ» ամսաթերթի Խմբագրապետութիւնը մեծ ձեռնհասութեամբ: Հրատարակած է բանասիրական արժէքաւոր ուսումնասիրութիւններ:

Առաքելական հոգիով առլցուն, խանդավառօրէն ազգասէր, միշտ պատրաստ ամէն զոհողութեան, պատերազմի տխուր օրերուն՝ դարձաւ պահապան հրեշտակ անթիւ աղէտեալներու:

Մասնաւոր գուրգուրանքով հետեւեցաւ կարօտեալ ուսանողներու քայլերուն, եւ հոգածու հետապնդումներով՝ հայթայթեց անոնց համալսարանական թոշակ եւ ամէն բարոյական աջակցութիւն:

Անխոնջ աշխատանք թափեց նաեւ Ս. Ղազարու ընդարձակման գործին մէջ եւ ոգելին նուիրուեցաւ վանքի գերազարդումին:

Աղօթասէր ու ներանձնացեալ հոգի, գերազանցօրէն եղբայրասէր, զուարթարարոյ եւ ճգնասուն, սիրող եկեղեցական արարողութեանց, շարականներու, ազգային աւանդութեանց, նախանձախնդիր վանական բարեկարգութեան, ապրեցաւ օրինակելի կեանք մը՝ Մխիթար Արքահօր շունչով ջերմացած:

Յիշատակն արդարոց օրհնութեամբ եղիցի: